

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
MIRROR IMAGE

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R. Permissions
& Rights Ltd.

Translated from the English MIRROR IMAGE

Copyright © 1990 by Sandra Brown

First published in the United States of America by Warner Books, Inc.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04796-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN
DUPLIKAT

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

PREDGOVOR

Najgore od svega bilo je to što je dan bio savršen za let. Januarsko nebo bilo je bez oblaka i toliko plavo da je skoro bilo bolno gledati u njega. Vidljivost je bila beskonačna. Duvao je svež ali sasvim bezazlen povetarac sa severa.

U to doba dana, aerodromski saobraćaj bio je umerenog do jakog intenziteta, ali efikasna ekipa na zemlji držala je sve pod kontrolom. Nije bilo aviona koji kruže čekajući dozvolu za sletanje, dok je na pisti za poletanje bilo tek nekoliko letelica.

Bio je petak, sasvim obično jutro na Međunarodnom aerodromu San Antonio. Jedina nevolja s kojom su se tog jutra suočili budući putnici aviona na letu broj 398 *Er Amerike* bio je sam dolazak do aerodroma. Radovi na Međudržavnom auto-putu broj 410 napravili su zastoj koji je prouzrokovao formiranje kilometarske kolone. Uprkos tome, svih devedeset sedam putnika ukrcalo se u avion na vreme. I sada su ubacivali ručni prtljag u odeljke iznad sedišta, vezivali pojas, smeštali se na svoje mesto i uzimali novine, časopise i knjige koje će čitati tokom leta. Pilot-ska posada rutinski je proveravala sve uređaje u kokpitu. Stjuardese su se šalile između sebe dok su punile kolica pićem i kuvale kafu koju nikada neće nasuti. Usledilo je poslednje prebrojavanje putnika, i tek tada je dozvoljeno nekolicini prekobrojnih da se ukrcaju. Uklonjena je spojnica između aviona i mesta za ukrcavanje. Avion se polako pomerio do početka piste, čekajući dozvolu za poletanje. Kapetan se obratio putnicima preko mikrofona, obaveštavajući ih da je avion na letu 398 sledeći u redu za poletanje. Pošto im je saopštio da su vremenske prilike do njihove destinacije u Dalasu više nego savršene, zamolio je stjuardese da pripreme putnike za poletanje.

Niti je on niti bilo ko drugi mogao pretpostaviti da će se avion na letu 398 zadržati u vazduhu manje od trideset sekundi.

„Ajriše!“

„Molim?“

„Na aerodromu je upravo pao jedan avion.“

Ajriš Makejb je naglo podigao glavu. „Srušio se?“

„I zapalio se. Na kraju piste bukta prava lomača.“

Glavni urednik je isпустio najnoviji izveštaj o rejtinzima na svoj neuredni sto. Krećući se zavidnom brzinom za čoveka njegovih godina i zapuštenog zdravstvenog stanja, Ajriš je zaobišao svoj sto i izjurio kroz staklena vrata kancelarije, umalo se ne sudarivši s novinarom koji mu je nosio bilten iz sobe za vesti.

„Pao je kad je sletao ili poletao?“

„Nema podataka.“

„Ima li preživelih?“

„Nema podataka.“

„Redovna linija ili privatni let?“

„Nema podataka.“

„Zaboga, jesi li siguran da je uopšte nešto palo?“

Pred pultom s policijskim voki-tokijem već se okupila povećća grupa smrknutih novinara, reportera, sekretarica i fotografa. Ajriš se progurao između njih i odvrnuo dugme za jačinu tona...

... na pisti. U ovom trenutku nema vesti o preživelim. Vatrogasna brigada je na putu ka mestu nesreće. Helikopteri su u vazduhu. Kola hitne pomoći jure ka...

Ajriš je počeo da izvikuje naređenja glasnije od policijskog voki-tokija, koji je i sâm bio dovoljno bučan. „Ti“, uperio je prstom u novinara s kojim se pre nekoliko trenutaka umalo nije sudario pred kancelarijom, „smesta idi na mesto nesreće i snimi reportažu.“ Novinar i kameraman su se izdvojili iz grupe i pojurili ka izlazu. „Ko je ovo dojavio?“, upitao je Ajriš okupljene.

„Martinez.“ Vozio se na posao i ostao u koloni na Međudržavnom auto-putu broj 410, nedaleko od aerodroma.

„Još je tamo?“

„Jeste, razgovara preko telefona u kolima.“

„Reci mu da se približi olupini koliko god je to moguće i snimi video-materijala koliko može dok ne stigne mobilna jedinica. Zovi pilota helikoptera da odmah dođe. Čekam ga na helidromu.“

Prešao je pogledom preko lica zaposlenih, tragajući za jednim posebnim. „Ajk je još ovde?“, upitao je, misleći na voditelja jutarnjih vesti.

„U toaletu je.“

„Dovedi ga. Reci mu neka se odmah dovuče u studio. Idemo u sekancje tekuće emisije udarnim vestima. Hoću izjave iz kontrolnog tornja, od zvaničnika na aerodromu, ljudi iz avio-kompanije, policije... hoću da nešto ode u etar pre nego što stignu federalci i svima nam začepi usta. Na posao, Hale. Neka neko nazove Ejveri. Recite joj...“

„Neće moći. Ona danas leti u Dalas, zaboravio si?“

„Sranje. Jesam zaboravio. Ali čekaj“, rekao je Ajriš, pucnuvši prstima i namestivši optimističan izraz. „Možda je ona još na aerodromu. Ukoliko jeste, ta će se probiti do mesta nesreće pre svih drugih. Ako uspe da uđe u terminal *Er Amerike*, mogla bi da napravi priču o ljudima sa tog leta. Čim bude nazvala, obavestite me.“

Željan da čuje nešto novo, okrenuo se ka pultu s voki-tokijem. Adrenalin mu je pulsirao u venama. Ova nesreća znači da opet neće imati slobodan vikend, da će opet morati da radi prekovremeno, da se bori s glavoboljama, večera hladnu hranu i pije bajatu kafu. Uprkos svemu, Ajriš je bio u svom elementu. Nema ničeg boljeg što podiže gledanost i poboljšava rejtinge od avionske nesreće.

Tejt Ratlidž je zaustavio automobil ispred svoje kuće. Mahnuo je nadzorniku ranča, koji se upravo isparkiravao u svom pikapu. Pas mešanac, koji je najviše podsećao na kolija, dotrčao je do njega i zaustavio se u visini njegovih kolena.

„Zdravo, Šepe.“ Tejt se sagnuo i pomilovao psa po čupavoj glavi. Ovaj ga je pogledao pogledom punim iskrenog obožavanja. Na desetine hiljada ljudi obožavalo je Tejta Ratlidža s istom, gotovo pobožnom odanošću. Na njemu je bilo mnogo toga vrednog divljenja. Od njegove poput grive guste smeđe kose, pa do vrhova olupanih čizama – bio je fantazija kako žena, tako i muškaraca.

Ali koliko je imao vatrenih obožavalaca, toliko je imao i žestokih neprijatelja.

Pošto je naredio Šepu da ostane napolju, ušao je u prostrani hol svoje kuće i skinuo naočare za sunce. Dok se kretao ka kuhinji, iz koje se širio miris sveže kafe, potpetice njegovih čizama odzvanjale su preko granitnih podnih pločica. Krčanje creva podsetilo ga je da nije ništa okusio pre nego što je u rano jutro otišao u San Antonio. Na pomisao na savršeno grilovan odrezak, kajganu od nekoliko jaja i tost premazan puterom stomačak mu je još jače zakrčao.

Njegovi roditelji su sedeli za masivnim, okruglim hrastovim stolom, koji je stajao u njihovoj kuhinji još od pre Tejtovog rođenja. Čim je ušao, primetio je majčin ukočen pogled i izraženo bledilo na licu. Nelson Rattliž, njegov otac, odmah je ustao od stola i krenuo ka njemu raširenih ruku.

„Tejt.“

„Šta se dešava?“, zbunjeno ga je upitao. „Kad vas čovek vidi ovako smrknute, pomislio bi da je neko umro.“

Nelson se štrečno. „Zar nisi slušao vesti na radiju u kolima?“

„Nisam. Slušao sam muziku. Zašto?“, pitao je, osetivši kako mu je srce blago zatreperilo. „Šta se, kog đavola, desilo?“ Pogled mu je poleteo ka prenosivom televizoru na kuhinjskom elementu u čiji ekran su bili usmereni pogledi njegovih roditelja kad je ušao.

„Tejt“, ponovo mu se obratio otac, ovog puta drhtavim glasom. „Upravo smo gledali vanredne vesti na Kanalu Dva. Avion se srušio na aerodromu nekoliko trenutaka posle poletanja.“ Čuvši ovo, Tejtovo disanje spontano je prešlo u ubrzano dahtanje. „Još nije potvrđeno o kom letu je reč, ali misle da je u pitanju...“, Nelson je naglo začutao i tužno zavrteo glavom. Za stolom, Zi je prinela vlažnu papirnu maramicu stegnutim usnama.

„Kerolin avion?“, upitao ga je Tejt promuklim glasom.

Nelson je na to samo ćutke klimnuo glavom.

PRVO POGLAVLJE

Uspela je nekako da se probije kroz sivu izmaglicu.

Mora da iza te neprozirne zavese postoji neka čistina, govorila je samoj sebi, mada nije mogla da je vidi. Na trenutak je pomislila da bi vredelo stići do nje, ali nešto strašno iza te magle poteralo ju je napred.

Trpela je snažne bolove. Sve učestalije je izlazila iz stanja te blažene nesvesti u užasnu svesnost praćenu snažnim i sveobuhvatnim bolovima, koje nije mogla da lokalizuje. Doslovno ju je sve bolelo – spolja i iznutra. Celo telo joj je pulsiralo od bola. A onda, kad bi pomislila da više ne može da izdrži, ponovo bi je preplavio onaj topao talas obamrlosti – kao neki čarobni eliksir koji bi joj samo prostrujio venama. Uskoro će ponovo utonuti u spasonosno mrtvilo.

No, ti kratki trenuci svesnosti postepeno su se produžavali. Sada je onako polusvesna uspevala da čuje i neke čudne prigušene zvuke. Skoncentrisala se koliko je mogla i uspela da identifikuje neke od njih: neprekidan šum respiratora, pištanje elektronske opreme, zvuk trenja gumenih donova po keramičkim pločicama, zvonjavu telefona.

Pošto je konačno izronila iz mutnih dubina nesvesti, uspevala je čak i da razazna poneku rečenicu iz razgovora koji je neko vodio negde u njenoj blizini.

„... kakva luda sreća... sa toliko kerozina na sebi... tolike opekotine... a većina ih je površinska...“

„Ko zna... videćemo...“

„... treba strpljenja... teške povrede... celom telu...“

„Kako će izgledati... završite?“

„... operacija sutra... On će... objasniti proceduru...“

„Kada?“

„... prođe... opasnost od infekcije...“

„Hoće li... imati posledice po fetus?“

„Fetus? Vaša supruga nije bila trudna.“

Sve ove reči bile su besmislene. Rojile su se oko nje poput kiše meteora, nejasne, nerazumljive. Htela je da ih izbegne i ostane u svom prostoru blaženog ništavila i tišine. Želela je samo da ništa ne čuje i ne oseća. Svesno isključivši čulo sluha, ponovo je utonula u spasonosno mrtvilo.

„Gospođo Ratlidž? Čujete li me?“

Odreagovala je refleksno i iz grudi joj se oteo bolni jauk. Pokušala je da podigne kapke, ali nije uspela. Posle nekoliko trenutaka, s mukom je uspela da otvori jedno oko, ali zrak jake bele svetlosti izazvao joj je oštar bol u glavi, pa ga je instinktivno zatvorila. Neko je tada isključio ono grozno svetlo.

„Izgleda da se budi iz kome. Odmah obavestite njenog supruga“, rekao je dubok bestelesni glas. Pokušala je da okrene glavu u tom smeru, ali nije mogla da je pomeri ni za milimetar. „Imate li broj telefona njegovog hotela?“

„Imamo, doktore. Ostavio nam ga je gospodin Ratlidž za slučaj da se gospođa probudi u njegovom odsustvu.“

Ona gusta zavesa magle u njenoj glavi lagano se podigla. Reči, koje su joj do malopre zvučale sasvim nejasno, sada su počele da poprimalju razumljiv oblik. U stvari, shvatala je njihovo značenje, ali ne i smisao.

„Jasno nam je da trpite jake bolove, gospođo Ratlidž. Činimo sve što možemo da vam ih ublažimo. Nemojte ni pokušavati da govorite, nećete moći. Vaša porodica uskoro stiže.“

Srce joj je ubrzano kucalo i puls joj je odzvanjao u ušima. Htela je da udahne, ali nije mogla. Mašina je disala umesto nje. Kroz tubus u njenim ustima mašina joj je upumpavala vazduh direktno u pluća.

Iznova je pokušala da podigne teške kapke. Uspela je delimično da otvori jedno oko. Kroz taj prorez videla je jako ali mutno svetlo. Bilo joj je teško da fokusira pogled, ali učinivši to, neki udaljeni predmeti dobili su oblik.

Da, nalazi se u bolnici. Toliko joj je bilo jasno.

Ali kako? Zašto? To mora da ima neke veze s onom sivom izmaglicom. Nije želela da je se seća, pa se skoncentrisala na sadašnjost.

Nije mogla da se pomeri. Koliko god da se skoncentrisala, noge u ruke nisu htele da se pomere. Nije mogla da pomeri ni glavu. Osećala se kao da ju je neko zalio voskom u čvrstoj čauri. Pomisao na paralizu ju je užasnula. Da li je trajna?

Puls joj se naglo ubrzao. Znala je to po pištanju aparata. Gotovo momentalno neko se stvorio pored nje. „Gospođo Ratlidž, nemojte se plašiti. Sve će biti u redu. Bićete dobro.“

„Puls joj je jako ubrzan“, izgovorio je neko s druge strane njenog kreveta.

„Mislim da je samo uplašena.“ Prepoznala je prvi glas. „Dezorijentisana je, ne razume šta joj se dešava.“

Osoba u belom nagnula se nad njom. „Sve će biti u redu. Pozvali smo gospodina Ratlidža. Samo što nije stigao. Biće vam drago da ga vidite, zar ne? Laknulo mu je kad smo mu javili da ste se probudili.“

„Jadnica. Možeš li da zamisliš da se probudiš u bolnici i onda treba da se nosiš s ovim?“

„Ne mogu ni da zamislim kako izgleda preživeti pad aviona.“

Sad se setila!

Vriske ljudi. Škripanja metala. Dima, gustog i crnog. Zatim plamena i jezivog straha.

Automatski je primenila sve korake ponašanja u hitnim situacijama koje je napamet naučila od stjuardesa tokom mnogobrojnih letova.

Čim je uspela da se izvuče iz gorućeg trupa aviona, potrčala je naslepo kroz gusti dim koji je kuljao na sve strane, preskačući preko krvavih tela. Mada je to trčanje bila prava agonija, učinila je to stiskajući uz sebe...

Stiskajući šta? Znala je samo da je to bilo nešto jako dragoceno, nešto što je morala da spase.

A onda je propala u bezdan. Našavši se na tvrdom betonu, pogledala je oko sebe pomislivši da je to njen poslednji pogled na svet živih. Nije čak ni osetila bol kada joj se telo sudarilo s tvrdom podlogom jer je istovremeno upala u spasonosno crnilo, koje ju je zaštitilo od agonije sećanja.

„Doktore?“

„Kažite.“

„Puls joj se drastično ubrzao.“

„U redu, dajte joj nešto za smirenje. Gospođo Ratlidž“, obratio joj se lekar zapovednim tonom, „smirite se. Sve je pod kontrolom. Nemojte se plašiti...“

„Doktore Martine, upravo je stigao gospodin Ratlidž...“

„Zadržite ga napolju dok je ne stabilizujemo.“

„Šta se ovde dešava?“ Ovaj novi glas jeste zvučao kao da dolazi izdaleka, ali bio je odlučan i autoritativan.

„Gospodine Ratlidž, molim vas, sačekajte trenutak da...“

„Kerol?“

Odjednom je postala svesna njegovog prisustva. Bio joj je veoma blizu, stajao je nagnut nad njom i obraćao joj se nežnim, umirujućim glasom.

„Bićeš dobro, Kerol. Znam da si jako uplašena i zabrinuta, ali sve će biti u redu. I Mendi je dobro, hvala dragom bogu. Ima nekoliko preloma i površinskih opekotina na rukama. Moja mama je pored nje. Čuješ li me, Kerol? Ti i Mendi ste preživeli, i to je sada jedino važno.“

Iza njegove glave sijalo je jako neonsko svetlo, pa nije mogla da mu vidi lice, ali uspela je da sklopi sliku kako bi ono moglo da izgleda. Držala se za svaku reč utehe koju je izgovorio taj muškarac. I budući da je zvučao toliko uverljivo, poverovala mu je.

Pokušala je da ispruži ruku da ga dotakne, ali nije mogla. Mora da je taj čovek osetio njenu tihu potrebu za ljudskim kontaktom, zato što je odmah zatim spustio ruku na njeno rame.

U tom trenutku osetila je kako joj se telo naglo opušta, mada nije znala da li je to bila posledica njegovog dodira ili ubrizgavanja sedativa kroz braunilu u njenoj ruci. O čemu god da se radilo, prepustila se tom ušuškanom osećanju bezbednosti koje joj je pružio taj neznanac neodoljivog glasa.

„Ubrzo će zaspati. Sad možete da odete, gospodine Ratlidž.“

„Ostajem pored nje.“

Zatvorila je oči i zamagljena slika onog čoveka lagano se pretvarala u mračni kadar. Sedativ ju je sasvim umirio. Osećala se kao da se ljuljuška u čamcu dok ga blagi povetarac nosi ka luci spokoja.

Ko je Mendi – prošlo joj je kroz glavu.

I da li bi trebalo da poznaje tog muškarca koji ju je oslovio sa Kerol?

I zašto joj se svi uporno obraćaju s gospođo Ratlidž?

Da li ovde svi misle da je ona udata za tog čoveka?

Očigledno je u pitanju neka zabuna.

Ona uopšte *ne poznaje* tog čoveka.

Duplikat

* * *

Bio je pored nje i kada se ponovo probudila. Mogli su proći minuti, sati ili dani, ona to nije znala. Budući da na odeljenju intenzivne nege vreme nema nikakvog značaja, njena dezorijentisanost se još više povećala.

Kako je otvorila oči, ugledala je njegovo lice nad svojim. „Zdravo.“

Jako ju je nerviralo to što ne može jasno da ga vidi. Tek sad je shvatila da joj je cela glava umotana u zavoje i da zato ne može da je pomeri. Kao što joj je lekar rekao, nije mogla da govori. Donji deo njenog lica bio je nečim imobilizovan.

„Kerol, razumeš li šta ti govorim? Ako me razumeš, trepni.“

Trepnula je.

Napravio je neki pokret rukom. Pomislila je da je prošao prstima kroz kosu, ali nije bila sigurna. „Dobro je“, rekao je uz uzdah. „Lekari kažu da ne bi trebalo da se uzrujavaš, ali budući da te dobro poznajem, znam da želiš da čuješ sve činjenice. Jesam li u pravu?“

Trepnula je.

„Sećaš li se da si bila u avionu? To je bilo prekjuče. Ti i Mendi ste krenule u Dalas u šoping. Sećaš li se pada aviona?“

Očajnički je želela da mu kaže da ona nije Kerol i da nema pojma ko je Mendi, ali ipak je trepnula odgovorivši mu na pitanje o padu aviona.

„Preživelo vas je samo četrnaest.“

Sve dok joj nije obrisao suze papirnom maramicom, nije bila svesna da plače. Učinio je to izuzetno nežno za muškarca s tako snažnim rukama.

„Nekako si – samo bog zna kako – uspela da iskočiš iz goruće olupine sa Mendi. Sećaš li se toga?“

Nije trepnula.

„U redu, nije ni važno. Kako god da si to izvela, spasla si joj život. Ona je prilično uznemirena i uplašena, što je sasvim normalno posle takvog užasa. Njene povrede su, čini mi se, više emotivne nego fizičke. Trebaće joj dosta vremena da zaboravi. Sredili su joj slomljenu ruku. Zadobila je samo površinske opekotine. Neće morati da joj presađuju kožu. Ti si je...“ Zastao je i zapiljio se u nju. „Ti si je zaštitila svojim telom.“

Nije znala kako da odreaguje na to njegovo piljenje niti šta je ono značilo, ali srećom, ubrzo je skrenuo pogled i nastavio da govori:

„Nadležna služba ispituje uzrok nesreće. Pronašli su crnu kutiju. Sve je bilo sasvim normalno, a onda je iznenada eksplodirao jedan motor, od čega se zapalilo gorivo i ceo avion se pretvorio u buktinju. Međutim, pre nego što je plamen zahvatio čitav trup, uspela si nekako da se domogneš krila i iskočiš noseći Mendi u naručju.

Jedan od preživelih rekao nam je da te je video kako se mučiš da otpočeaš pojas. Rekao je da ste vas troje uspeli da se probijete kroz dim. Naveo je da ti je lice već tada bilo krvavo, pa su lekari zaključili da si povrede zadobila prilikom eksplozije.“

Nije se sećala nijednog od tih detalja. Jedino što pamti bilo je osećanje jezivog straha da će živa izgoreti ili da će se pre toga ugušiti od gustog dima. Na osnovu njegove priče, ispada da je postupila herojski, a zapravo je odreagovala instinktivno, kako bi odreagovala svako živo biće u takvoj situaciji.

Možda će joj se sećanje postepeno vratiti. A možda neće. U stvari, ona nije želela da se seća. Kad bi još jednom proživela one jezive trenutke, to bi bilo kao da opet prolazi kroz pakao.

Ako ih je samo četrnaestoro preživelo, to znači da je većina putnika nastradala. Nije joj bilo jasno kako se ona našla među živima. Igrom sudbine ostala je živa, ali nikada neće znati kako i zašto.

Pošto joj se vid zamaglio, shvatila je da ponovo plače. Čutke je prislonio papirnu maramicu na to njeno jedno vidljivo oko. „Uradili su ti analizu krvi na gasove i odlučili da te priključe na respirator. Doživela si potres mozga, ali nema ozbiljnijih povreda glave. Slomila si desnu potkolenicu kad si pala na beton posle skoka sa krila aviona. Ruke su ti zamotane i imobilizovane zbog opekotina. Hvala dragom bogu na tome što su osim udisanja dima sve tvoje ostale povrede spoljašnje“, rekao je i zastao kao da joj je nešto prećutao.

„Znam da si zabrinuta zbog svog lica“, napokon je progovorio. „Neću te zamajavati, Kerol. Znam da to ne želiš.“

Trepnula je. Opet je zastao i pogledao je nekako sažaljivo. „Lice ti je gadno nastradalo. Angažovao sam najboljeg plastičara u zemlji. On je specijalista rekonstruktivne hirurgije baš za takve slučajeve kao što je tvoj.“

Oko joj je sad zatreptalo samo od sebe, verovatno od nervoze. Ženska sujeta je progovorila u njoj uprkos tome što leži kao daska prikovana za

bolnički krevet posle avionske nesreće, koju je igrom slučaja preživela. Htela je da zna koliko joj je lice nastradalo. Rekonstruktivna hirurgija joj zvuči kao loš predznak.

„Nos ti je slomljen. Slomljena ti je i jagodična kost. Druga je smrskana. Zato ti je oko zavijeno. Nema šta da ga drži.“

Tiho je jauknuła, užasnuvši se. „Ne, nisi izgubila oko. To je dobro. Gornja vilica ti je takođe slomljena. Ali ne brini, hirurg će sve to popraviti. Kosa će ti ponovo izrasti i specijalista će ti ugraditi zubne implantate tako da izgledaju isto kao tvoji prirodni zubi.“

Dakle, nema ni kosu ni zube.

„Odneli smo mu tvoje najnovije fotografije snimljene iz svih uglova. Kaže da će moći savršeno da rekonstruiše tvoje crte lica. Opekotine na licu su, srećom, samo površinske, pa neće biti potrebno presađivanje kože. Kada ti izraste mlada koža, izgledaćeš deset godina mlađe, kaže doktor. Nije loše, zar ne?“

Bilo joj je jasno da je pažljivo birao reči i govorio lažno bezbrižnim tonom da je ne bi previše povredio, ali isto tako bilo joj je jasno da se ispod zavoja krije čudovište.

Obuzela ju je panika. Mora da je on to nekako osetio, pošto joj je utešiteljski spustio ruku na rame. „Kerol, nisam ti saopštio prirodu tvojih povreda da bih te uznemirio. Znam da si jako zabrinuta, ali mislim da je fer da budem iskren prema tebi kako bi mogla psihički da se pripremiš za sva iskušenja koja te očekuju. Neće biti lako, ali znaj da smo svi uz tebe.“ Zastao je i nastavio tišim glasom: „Zasad ostavljam sve svoje privatne poslove po strani i stalo mi je jedino do toga da tebe vratim u život. Biću uz tebe sve dok ne budeš potpuno zadovoljna rezultatima operacije. Obecavam ti. Toliko ti dugujem jer si spasla Mendin život.“

Pokušala je da odmahne glavom kako bi negirala sve što je izgovorio, ali uzalud. Nije mogla da pomeri glavu niti je mogla da progovori sa onim tubusom u povređenom grlu. Njena frustracija je narastala sve dok se nije pojavila bolničarka i zamolila ga napusti šok-sobu. Pošto je sklonio ruku s njenog ramena, osetila se usamljeno i napušteno.

Bolničarka joj je ubacila novu dozu sedativa u infuziju. Mada je pokušala da se odupre njegovom uspavljujućem dejstvu, morala mu se predati. San joj je sâm sklopio oči.

„Kerol, čuješ li me?“

Probudila se i tiho zastenjala. Od velike doze sedativa osećala se kao da joj je čitavo telo umrlo osim nekolicine ćelija u mozgu.

„Kerol?“, čula je kako je neko doziva.

Ne, ovo nije glas muškarca koji se preziva Ratlidž. Njegov glas bi verovatno prepoznala. Nije mogla da se seti da li je on otišao niti je znala ko joj se sada obraća. Nije htela da otvori oči. Ovaj glas nije bio blag i utešan kao glas gospodina Ratlidža.

„Još si u kritičnom stanju i možeš da podlegneš povredama. Ako si rešila da umreš, nemoj meni da se ispovedaš čak i ako si u stanju to da učiniš.“

Zapitala se da li sanja. Uplašena, otvorila je oko. Kao i pre, zaslepila ju je blistava svetlost. Čula je samo ritmično zujanje svog respiratora. Osoba koja joj se obratila stajala je izvan njenog perifernog vida. Osetila je njeno prisustvo, ali nije mogla da je vidi.

„Ti i ja smo zajedno u ovome. Preduboko si zaglibila i nemoj da ti padne na pamet da se izvlačiš.“

Uzaludno je pokušavala da odagna omamljenost i dezorijentisanost. Ta osoba je za nju i dalje bila samo bestelesni oblik koji joj se obraćao zlokobnim tonom.

„Tejt neće doživeti da preuzme tu dužnost. Ova avionska nesreća jeste poremetila situaciju, ali ako se ne budeš uspaničila, još možemo preokrenuti sve u svoju korist. Čuješ li me? Ako se izvučeš iz ovoga, nastavićemo tamo gde smo stali. Neće biti senatora Ratlidža. Neće to doživeti.“

Držala je oči čvrsto zatvorene ne bi li snagom uma uspela da spreči narastajuću paniku.

„Znam da me čuješ, Kerol. Nemoj da se pretvaraš da spavaš.“

Posle nekoliko trenutaka tišine, otvorila je oko i pogledala udesno koliko je mogla. I dalje nije ništa videla, ali imala je osećaj da je njen posetilac otišao.

Protaklo je još nekoliko minuta tišine, koju je remetilo samo ravnomerno brujanje respiratora. U glavi joj je i dalje sve bilo zbrkano, mutno. Nalazila se u nekom čudnom stanju između jave i sna izazvanom dejstvom sedativa, koje je kontinuirano dobijala preko infuzije.

Duplikat

Nedugo zatim pojavila se bolničarka. Promenila je bocu na stalku za infuziju i izmerila joj pritisak. Ponašala se sasvim uobičajeno. Da je neko malopre stvarno bio pored njenog kreveta, bolničarka bi je sigurno obavestila o tome. Zadovoljna stanjem pacijentkinje, bolničarka je izašla iz sobe.

Kada je ponovo utonula u san, bila je potpuno uverena da je ono bio samo ružan san.

DRUGO POGLAVLJE

Tejt Ratlidž je stajao kraj prozora hotelske sobe i zamišljeno posmatrao odsjaj automobilskih farova na mokrom asfaltu.

Čuvši zvuk otvaranja vrata, okrenuo se i klimnuo glavom u znak pozdrava svom bratu. „Malopre sam te zvao u sobu. Gde si bio?“

„Bio sam na pivu u baru. Sparsi igraju protiv Lejkersa.“

„Potpuno sam zaboravio na tu utakmicu. Ko vodi?“

Podrugljiv izraz na licu njegovog brata bio mu je dovoljan odgovor. „Tata se još nije vratio?“, upitao ga je brat.

Tejt je odmahnuo glavom, navukao zavesu i odmaknuo se od prozora.

„Umirem od gladi“, rekao mu je Džek. „Gladan si?“

„Valjda jesam. Nisam razmišljao o tome.“ Tejt se spustio u fotelju i protrljao umorne oči.

„Time što ne vodiš brigu o sebi ne pomažeš ni Mendi ni Kerol. Izgledaš kao da te je izbacila poplava.“

„Baš ti hvala.“

„Ozbiljno ti kažem.“

„Znam“, rekao mu je Tejt i kiselo se osmehnuo starijem bratu. „Ti ljudima sve saspeš u facu. Upravo zato sam političar ja, a ne ti.“

„Političar je ružna reč, zaboravio si? Edi ti je sto puta ponovio da je ne upotrebljavaš.“

„Čak ni pred prijateljima i porodicom?“

„Moglo bi ti preći u lošu naviku. Najbolje je da tu reč potpuno zaboraviš...“

„Pobogu, gde se ti isključuješ?“

„Samo hoću da pomognem.“

Tejt je oborio pogled, postidevši se svog ishitrenog pitanja. „Izvini.“ Uzeo je daljinski upravljač i počeo nasumično da pritiska tastere. „Rekao sam joj kakvo joj je lice.“

„Stvarno?“

Džek Ratlidž je seo na rub kreveta i spustio laktove na kolena. Za razliku od brata, nosio je elegantne pantalone, belu košulju i kravatu, međutim, u ovo doba dana izgledao je prilično nemarno. Uštirkana košulja se opustila, kravata mu je visila napola odvezana, rukave je zavrnuo, a pantalone su mu bile izgužvane od celodnevnog sedenja.

„Kako je odreagovala kada si joj rekao?“

„Otkud znam“, promrmljao je Tejt. „Ne vidi joj se ništa osim desnog oka. Video sam suze u njemu i po tome znam da je plakala. Znajući koliko je osetljiva na svoj izgled, mora da je flipnula ispod onih zavoja. Da može da se pomeri, verovatno bi jurcala bolničkim hodnicima i vrištala. Ko ne bi?“

Džek je obesio glavu i zagledao se u svoje šake kao da zamišlja kako bi izgledalo da su prekrivene opekotinama i umotane u zavoje. „Seća li se ičeg u vezi s nesrećom?“

„Odgovorila je treptanjem na neka moja pitanja, ali ne bih rekao da se seća šta se desilo. Nabacio sam joj nekoliko šturih podataka i rekao joj da je osim nje i Mendi preživelo još dvanaest putnika.“

„U večernjim vestima su javili da još pokušavaju da identifikuju ugljenisana i raskomadana tela.“

Tejt je jutros pročitao novinski članak o nesreći. Prema opisu novinara, mesto nesreće izgledalo je kao prizor iz pakla. Ni najstrašniji holivudski horor ne bi mogao da predstavi užas na koji su naišli forenzičari, istražne sudije i armija njihovih pomoćnika. Kad god bi pomislio na činjenicu da su Kerol i Mendi mogle biti među njima, stomak bi mu se prevrnuo od muke. Noćima nije mogao da zaspi od tih košmarnih misli. Iza svake žrtve stajala je priča o tome kako i zašto se ta osoba našla baš u tom avionu. Svaka ta čitulja nosila je gorku sudbinu.

Zamišljao je kako bi izgledalo da su se imena njegove supruge i ćerke našla na tom tužnom spisku. *Supruga i trogodišnja ćerkica Tejta Ratlidža, kandidata za senatorsko mesto, poginule su jutros u avionskoj nesreći na letu 398 za Dalas.*

Ali sudbina je htela drugačije. Njih dve su preživele. Zahvaljujući Kerolinj neverovatnoj hrabrosti, obe su izvukle živu glavu iz aviona smrti.

„Gospode, napolju pljušti kao iz kabla!“ uzviknuo je Nelson dok je ulazio u prostoriju. U jednoj ruci je držao veliku kutiju za picu, dok je drugom otresao mokar kišobran.

„Gde si dosad? Umiremo od gladi“, rekao mu je Džek.

„Nisam mogao ranije.“

„Divno miriše, tata. Šta ćeš da popiješ?“, upitao ga je Tejt dok je prilazio mini-frižideru, koji je njegova majka napunila pićem prve noći kad su stigli. „Pivo ili neki sok?“

„Uz picu? Pivo.“

„Ti, Džek?“

„Pivo.“

„Kako je prošla poseta bolnici?“

„Rekao je Kerol kakve su joj povrede“, odgovorio mu je stariji sin pre nego što je Tejt uspeo da zine.

„Stvarno?“ Nelson je podigao vruće parče sočne pice i zagrizao ga. „Misliš li da je to pametno?“, upitao je sina pošto je progutao zalogaj.

„Nije. Ali da sam ja na njenom mestu, voleo bih da znam da šta mi se dešava. Ti ne bi?“

„Ne znam. Nisam nikad bio u takvoj situaciji“, odgovorio mu je Nelson i otpio gutljaj piva koje mu je Tejt doneo. „Kako ti je majka?“

„Iscrpljena je. Molio sam je da se vrati u hotel i ponudio joj da ja ostanem noćas pored Mendi, ali ona nije htela ni da čuje. Kaže da su se njih dve užostile i neće da joj poremeti ritam.“

„To je ona tebi rekla“, odgovorio mu je otac. „A zapravo te je pogledala i shvatila da je tebi odmor potreban više nego joj. Pogledaj se na šta ličiš.“

„I ja sam mu to rekao“, nadovezao se Džek.

„Možda će me ova ukusna pica povratiti u život“, Tejt je pokušao da se našali.

„Ne sprdaj se s našim dobronamernim savetima“, prekorio ga je otac. „Ne smeš da narušiš sopstveno zdravlje.“

„Razumem, gospodine generale“, našalio se Tejt, salutirajući ocu limenom piva koju je upravo ispio. „Sad kad se Kerol probudila iz kome i zna šta je čeka, bolje ću spavati“, dodao je ozbiljnim tonom.

„Biće to težak period za sve nas“, naglasio je Džek.